

20. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 22: 1 - 14

Meillä on tämän päivän evankeliumissa jälleen uusi todistus tästä kalliista totuudesta: Herran meidän Jumalamme sydämen väkevä tahto on voittaa monta sielua autuuteen.

Meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen rakkaus meitä langenneita syntisiä kohtaan on niin sanomattoman suuri, että jos me vielä sokeudessamme luulemme meillä olevan kaikkea kylliksi ja olevamme onnellisia ilman Häntä, niin ei Hän kuitenkaan voi olla välinpitämätön ja antaa meidän mennä pois sellaisessa sokeudessa; vaan Hän käy väsymättä perässämme ja etsii meitä aivan kuin uskollinen paimen voi etsiä lammastansa, joka on eksynyt Hänestä. Hän näkee, mitä me itse emme näe, ennen kuin Hänen Henkensä on saanut valaista meitä, nimittäin että me olemme onnettomassa tilassa niin kauan kuin emme uskon kautta Hänen kuolemansa ja ansionsa päälle vielä ole tulleet armosta vanhurskaiksi, **sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa tapahtunut.** Hän tietää, ettei mikään taida auttaa meitä kestäämään viimeisenä päivänä vanhurskaan Tuomarimme edessä, elleimme täällä armon ajassa ole saaneet osuutta siinä lunastushinnassa, jonka Hän on maksanut maailman syntien edestä. Hänelle me olemme vaivaa ja tuskaa tuottaneet synneillämme: Hänelle on maksanut paljon ja todella katkeran vaivan vapahtaessaan meidät pimeyden vallasta. Tuon suuren kärsimisensä tähden Hän ei muuta voi kuin halulla etsiä meidän iankaikkista pelastustamme. Se on ja pysyy myös aina Hänen sydämensä haluna, että Hänen ansionsa tulisi jokaiselle lunastetulle hyväksi ja siunaukseksi. Tästä johtuu nyt myös se, että Hän ei ainoastaan kerran kuollut ottaaksensa pois monen synnit ja tehnyt verensä kautta ristin puussa iankaikkisen sovinnon meidän edestämme, vaan myös lakkaamatta Henkensä ja sanansa vaikutuksen kautta pyytää vetää, kehottaa ja neuvoa syntisiä kääntymään Hänen tykönsä ja niin tulemaan autuaiksi. Hänen täytyy sentähden syystä kysyä: ” **Mitä olis enempi viinamäelleni tekemistä, jota en**

minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, kuin minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?” Jes. 5: 4. Jokaisen omatunto on tuomiopäivänä todistava, että Vapahtaja täällä armon ajassa on väsymättömällä rakkaudella ja pitkämielisyydellä pyytänyt vetää häntä tykönsä. Silloin kaikki vapahdetut ja autuaat sielut iankaikkisella kiitoksella ylistävät Vapahtajan suurta armoa ja kärsivällisyyttä, jolla Hän täällä ajassa on kantanut ja kärsinyt heitä. Mutta niiden onnettomien, jotka perkeleen ja hänen enkeliensä kanssa menevät pois iankaikkiseen tuleen, täytyy häpeällä ja katkeralla tunnon kalvamisella tunnustaa, että Hän kyllä heille koko heidän elinaikansa ojensi armokätensä vetääksensä heitä tykönsä ja pelastaaksensa heidän sielunsa; mutta he sittenkin paatuivat pahuudessaan ja tottelemattomuudessaan Häntä vastaan. Sitä suurempi on nyt se murheellinen totuus, jota me lähemmin tutkistemme evankeliumimme johdosta:

Vain aivan harvoissa ihmisissä Herra saavuttaa armollisen tarkoituksensa, kun Hän kutsuu heitä parannukseen

Herra on tehnyt kaiken mahdollisen ihmisten iankaikkiseksi autuudeksi. Palavasta rakkaudesta ja säälistä langenneen ihmisen suvun viheliäisyyttä kohtaan, päätti Hän jo iankaikkisuudesta lähettää maailmaan ainoan Poikansa, jonka syntisten sijassa piti kärsimän syntien rangaistukset ja kuolemallansa ja verensä vuodatuksella sovittaman maailman synnit. Jumalan ainoa Poika oli valmis tulemaan alas meidän tykömme tähän viheliäisyyteen, ottamaan päällensä meidän lihamme ja veremme, pukemaan päällensä meidän luontomme raadollisuuden ja jättämään siksi ajaksi sen kunnian, joka Hänellä Isän tykönä oli ennen kuin maailman perustus laskettiin. Tämän yhden, täydellisen ja iäti kelpaavan uhrin kautta, jonka Hän teki, kun Hän pyhän ruumiinsa ristin alttarille uhrasi, Hän on iankaikkisen lunastuksen maksanut koko ihmisten joukon edestä; ja kun Hän oman kalliin verensä kanssa meni kaikkeinpyhinpään, Hän meille sai aikaan iankaikkisen lunastuksen. Tästä Jeesuksen ansaitsemasta rakkaudesta syntisiä kohtaan myös nyt seuraa, että Pyhä Henki jumalallisella voimallansa tekee työtä syntisten sydämissä ja tahtoo kirkastaa Jeesuksen heille heidän Välimieheksensä, että he Hänen omiksensa tulisivat ja Hänen ansiossansa eläisivät. Tämä on se autuus, johon ihmisiä evankeliumissa kutsutaan, nimittäin että he sen vastaanottaisivat sekä siitä nauttisivat ja iloitsivat. Ne häät, joista tässä puhutaan, ovat se Jumalan armotalous, joka perustuu Jeesuksen sovintokuolemaan. Hän on nyt käsenyt palvelijoitansa huutamaan: **Kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin.**

Vapahtajamme siis esittää sen autuuden, johon syntisiä tässä ajassa kutsutaan, vertauksella **häistä eli suurista vieraspidoista**, että me heikolla ymmärryksellämme voisimme selkeästi käsittää sen asian oikean laadun.

20. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Vieraat, joita suuriin pitoihin kutsutaan, menevät enimmäkseen hyvällä mielellä niihin siinä toivossa, että he siellä saavat kaikki, ei ainoastaan välttämättömiin tarpeisiin, vaan myös ylenpalttisena virvoituksena ja ilona. Sellaisena asettaa Vapahtaja myös meidän eteemme sen kunnian ja autuuden, joka meille Hänen sovinnossansa on tarjona, ja johon Hän kaikkia ihmisiä kutsuu. Mutta valitettavasti moni ajattelee, että kristillisuus tekisi heidän elämänsä työlääksi ja raskaaksi, kun kerran heidän pitäisi hylkäämän rakkaimmat himonsa ja maailman ilon! He eivät ajattele, että se ilo, jota Jeesuksessa Kristuksessa taritaan heille, ja se Jumalan rauha, joka käy kaiken ymmärryksen yli, on iankaikkinen ja pysyväinen ilo, joka seuraa meitä toiseen elämään; kun sitävastoin tämän maailman ilo päättyy itkuun ja iäiseen vaikeroitsemiseen. Kun me kerran olemme saaneet maistaa Jeesuksen veressä meille valmistettua autuutta, niin meidän kuolematonta sieluumme ei voi ravita mikään, paitsi tämä herkku; silloin me alamme vihata ja inhota niitä maailman asioita, joissa me ennen etsimme huvitustamme. Meidän Vapahtajamme vertaa armovaltakuntansa maan päällä **häihin ja vieraspitoihin**. Pysykäämme siis tässä vertauksessa. Kun joku kutsutaan jaloön juhlaan ja aterialle, eikö hän silloin mielellään jätä huonompaa ruokaa kotona, siinä vahvassa toivossa, että siellä tulee ravituksi paremmilla herkuilla? Ah! jospa ihmiset samalla tavoin tahtoisivat antaa taivuttaa itsensä uskomaan, että se kunnia, johon Vapahtaja heitä kutsuu, se kunnia, joka heille on ostettu ja ansaittu Jumalan Pojan kalliilla verellä, on äärettömästi enemmän ja korkeampi kuin kaikki huono maailman ilo, mihin heidän oma turmeltu ja paha sydämensä houkuttelee ja viettelee heitä. — Ja samoin kuin se, joka pidot on valmistanut, mielihyvällä ja ilolla ottaa vastaan vieraansa ja ravitsee heitä; niin me myös voimme olla vakuuttuneet siitä, että Isällä taivaassa on ilo, kun monet sielut ovat evankeliumin kutsumiselle kuuliaisia ja tulevat Jeesuksen tykö, niin että Hän heidät armoittaisi, vapahtaisi ja tekisi autuaiksi.

Jeesuksen armovaltakunnan vertaaminen pitoihin osoittaa meille kohta, ettemme mitenkään voi saada osaa siinä autuudessa, minkä Jeesus kuolemallansa on meille ansainnut, **ellemme tahdo tulla**, se on: ellemme anna Jumalan Hengen vaikuttaa meissä todellista isoamista ja janoamista Jeesuksen vanhurskauden puoleen. Jos pidot olisi valmistettu kuinka jalosti hyvänsä, mutta vieraat eivät kuitenkaan tahtoisivat tulla niistä nauttimaan, mitä silloin hyödyttäisi heitä, että heidät oli kutsuttu niihin? Eivätkö he liian myöhään joudu katumaan saamansa kutsun laiminlyömistä? Mitä nyt kaikki se työ, joka on tehty meidän iankaikkiseksi autuudeksemme, voi hyödyttää meitä, ellemme tässä armon ajassa tule Herran Jeesuksen osallisuuteen ja opi tuntemaan Häntä ja uskomaan Hänen päällensä meidän autuudeksemme? Mikä lohdutus meillä olisi Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemisesta, ellemme sydämen uskolla tarttuisi Häneen, ja jokainen voisi omistaa Häntä omalle

sydämellensä ja sanoa: **minunkin** syntieni tähden Hän on kuollut, ja **minun** vanhurskauteni tähden Hänet on myös herätetty? Millä rohkeudella me voisimme lähestyä hautaa, ellemme tietäisi, että Hän, meidät omistava, meidän oikea Herramme, joka meidät verellensä osti ja nousi haudasta, on myös meidät herättävä viimeisenä päivänä? Kuinka me taidamme siitä iloita, että meidän Vapahtajamme on oleva meidän tuomarimme, ellemme tässä armon ajassa ole tulleet yhteyteen ja osallisuuteen Hänen kanssansa, ellemme tunne Häntä Paimeneksemme ja tiedä Hänen kerran meidät armossa vastaanottaneen ja antaneen meille sen vakuutuksen sydämeemme, että me iäti olemme Hänen omansa? Lunastuksen Hän on niin muodoin täydellisesti maksanut meidän edestämme; se taritaan myös nyt meille kaikille; mutta ennen kaikkea tulkaamme Jeesuksen tykö saamaan siitä osa, maistamaan ja katsomaan itse kuinka suloinen Herra on Hänen sovintotyössänsä meidän syntiemme edestä, muutoin se ei hyödytä meitä.

Kun Vapahtajamme vertaa autuutta, johon Hän tässä armon ajassa kutsuu syntisiä, **häihin**, niin me ymmärrämme siitä tämän kalliin totuuden: ainoastaan tulemalla me saamme vastaanottaa armon armosta. Niitä lahjoja, joita vieraille tarjotaan, ei heidän tarvitse ansaita tai rahalla ostaa, vaan ainoastaan vastaanottaa ilman yhtään mitään ja nauttia itsellensä lohdutukseksi ja virvoitukseksi. Kaikki on syntisille valmistettu Jeesuksen sovinnossa, kaikki heille ansaittu Hänen verisen uhrinsa ja kuolemansa kautta; Hän ikävöittää nyt ainoastaan heitä tulemaan ja antamaan Hänen siunata heidät ja haluaa, että heidät virvoitettaisiin ja vahvistettaisiin Hänen sovintonsa ja rakkautensa voimasta. Niin kutsutaan syntisiä joka aika tulemaan Herran Jeesuksen tykö, osallisuuteen siitä autuudesta, minkä Hän on täyttänyt: ” **Kaikki janoavaiset, tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökäät; tulkaat, ostakaat, ilman rahaa ja ilman hintaa, viinaa ja rieskaa. Miksi te annatte rahan siinä, kussa ei leipää ole, ja teidän työnne siinä, kussa ei ole ravintoa? Kuulkaat minua, ja nauttikaat hyvää, ja teidän sielunne riemuitkaan lihavuudessa. Kallistakaat korvanne ja tulkaat minun tyköni, kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää; ja minä teen teidän kanssanne ijankaikkisen liiton, lujat Davidin armot.**” Jes. 55: 1 - 3. Oi! kuinka suloista ja hyvää on vaivaisten hätääntyneiden syntisten kuulla tämä, että he saavat tulla Vapahtajan tykö, eikä heidän tarvitse mitään myötänsä tuoda muuta kuin armoa isoavaisen sydämen, sydämen, joka janoaa Hänen armahtamistansa, Hänen vertansa ja armoansa. Jos Hänen armonsa ei olisi niin suuri kuin se todella on, jos se ei olisi niin avara ja ansaitsematon, mihinkä me viheliäiset ihmiset sitten joutuisimme? Mutta Hän on armon lähde, jonka tykö kaikilla vaivaisilla syntisillä on vapaa pääsy, Hän on rikas armosta, Hän ei aja pois ketään, joka Hänen tykönsä tahtoo tulla. Hänen haavoissansa meillä on **avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.**— Kun me näin katselemme,

mitkä suuret valmistelut Jumala Poikansa verisen sovintokuoleman kautta on tehnyt langenneen ihmisen sukukunnan pelastukseksi, niin on aivan surkeata, että sittenkin aivan harvat ihmiset, todella aivan harvat tuosta suuresta joukosta, käyttävät hyväksensä Hänen sovitustyötään. Suuri joukko ihmisiä ei siis tule Jeesuksen tykö, vaan he jäävät pois ja ilman Häntä, vaikka he kaikessa mahdottomuudessaan, ovat aiotut tähän suureen armoon, ja ovat lunastetut olemaan Jumalan perillisiä ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperillisiä. Suuri on se joukko, joka on tottelematon Herran tarittua armoa kohtaan. Kuningas ” **lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla. Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso minä valmistin atriani, minun härkäni ja syöttilääni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin! Mutta he katsoivat ylön**”.

Tämä syntisten kutsuminen toimitetaan saarnaviran kautta ja Jumalan sanalla, jossa Pyhä Henki vaikuttaa. Mutta niiden luku on aivan suuri, jotka vastahakoisuudellaan estävät evankeliumin voiman ja vaikutuksen sydämässään. Paavali sanoo: **Kuinka heidän pitää uskomman sen, josta he eivät kuulleet ole.** Ja me voimme syystä sanoa: kuinka he voisivat uskoa siihen, josta he eivät ensinkään edes tahdo kuulla mitään? Meidän täytyy tunnustaa, että ristin sana, puhe ristikistä, tänä aikana on enimmälle osalle hulluus ja pahennus. Sen yksinkertaisen saarnan ristiinnaulitusta, Hänen äärettömästä rakkaudesta syntisiä kohtaan ja autuudesta, jonka Hän katkeralla kivullansa ja kuolemallansa meille on ansainnut, tavallisesti juuri sen itseviisaat ja maailman viisaat ylenkatsovat. Tätä kallista totuutta, että **Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa**, pidetään halpana ja huonona ja useinkin — mikä vielä kauhistavampaa — sitä jopa häväistään ja pilkataan. Se luetaan lähes häpeäksi, että Jeesuksesta ja Hänen kärsimisestään mainitaan muutoin kuin vanhojen ja Jumalan häväistyksiksi. Vapahtajan tunnustamista ainoaksi autuutemme perustukseksi pidetään suorastaan pahenuksena, ja vielä keskellä kristikuntaa; ja sitä iloa, jota Jeesuksen uskovaiset saavat nauttia kanssakäymisessä Hänen kanssansa, ei pidetä minäkään, vaikka Raamattu juuri päinvastoin selkeästi todistaa, että Hengen hedelmä on vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä. Ja me näemme joka päivä useimpien ihmisten ylenkatsovan sen työn, minkä Jumala on tehnyt heidän iankaikkiseksi autuudeksensa. Vapahtaja sanoo selvästi: ”... **ei he tahtoneet tulla.**”

Muutammat ihmiset kietovat itsensä maallisiin asioihin niin, etteivät he ehdi pitää murhetta kuolemattomasta sielustansa, eivätkä tule nauttimaan sitä hyvää, joka Jeesuksen armovaltakunnassa heille on valmistettu. ” **Mutta he katsoivat ylön,**” kuuluu evankeliumissamme, ” **ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.**” Tämän lajin ihmisiä löytyy tuhansittain

20. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

maailmassa. Syy siihen on osittain heidän kevytmielisyytensä ja huolimattomuutensa sielunsa pelastuksesta; osittain myös ylenmääräinen halu ja rakkaus maailmaan ja niihin, jotka maailmassa ovat. He elävät aikansa maailmassa loppuun ajattelematta ja lukua pitämättä, kuinka heille tulee käymään, kun heidät kerran asetetaan Kristuksen tuomioistuimen eteen. He antavat tuntonsa maata sikeästi siihen asti, että armon hetki on loppunut, ja silloin he liian myöhään joutuvat valittamaan tyhmyyttensä ja kevytmielisyyttänsä.

Moni myös, jota evankeliumin kautta kutsutaan tulemaan Jeesuksen tykö, syytty vihaan ja katkeruuteen Hänen palvelijoitansa kohtaan. Jeesus sanoo evankeliumissa, että he ” **ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.**” Kun me nyt elämme kristillisen esivallan alaisina, niin ei voida niin pitkälle mennä meidän maassamme; mutta ei suinkaan sentähden, että ihmisillä nyt olisi Kristuksen käskyläisiä kohtaan parempi mieli kuin ennen; vaan mikäli saisi puhjeta ulos se, mitä monen sydämeen on kätkeytynä, niin saataisiin nähdä, kuinka kaikki se viha, jota ihmiset luonnostansa kantavat itse Herraa Jeesusta vastaan, pian puhkeaisi ulos Hänen palvelijainsa päälle. Kuitenkin voivat evankeliumin palvelijat iloita ja riemuita, kun he ovat arvolliset jotakin kärsimään Jeesuksen nimen tähden, ja voivat lohduttaa itseänsä sillä toivolla, että Herra itse on lähettänyt heidät, ja on myös väkevä varjelemaan heidät ja antamaan heille voimaa kärsiä, mitä maailma vihasta Jeesusta vastaan tekee heille.

Vihdoin on myös monta, jotka kyllä tahtovat tulla autuaiksi, mutta eivät sillä tavalla ja niillä ehdoilla, jotka Jumala pyhässä sanassansa on määrännyt. He tulevat omassa puvussansa, eivätkä tahdo ottaa vastaan niitä häävaatteita, jotka Herra tahtois heille lahjoittaa. He uskaltavat omaan hyvyyteensä ja täydellisyyteensä, eivätkä pyydä peittää alastomuuttansa Jeesuksen vanhurskauden puvulla, jossa ainoassa syntinen voi kestää Jumalan edessä. Tämä on myös suuri todistus ihmisten pahasta luonnosta ja sokeudesta. Kaikki on Jeesuksessa valmistettu heille, häävaatteet taritaan heille, mutta he eivät usko tarvitsevansa muuta kuin oman puvun ja tulevat niin muodoin kyllin röyhkeinä Jumalan eteen etsimättä armoa ja anteeksiantamista Jeesuksen veressä.

Me näemme siis, kuinka suuri joukko on niitä, joissa ei Herra voita armollista tarkoitustansa. Mutta mitä kirjoitettu on, se on meille varoitukseksi kirjoitettu. Sentähden koetelkaamme jokainen itseämme tänä päivänä vakavasti niin kuin olisimme Herran kasvojen edessä, olemmeko olleet kuuliaisit evankeliumin armokutsumiselle? Totisesti! jos vakavasti tutkimme sydäntämme, niin voi jokainen havaita itsellensä olevan kyllä syytä rukoilla: **Herra, älä käy tuomiolle palvelijasi kanssa.** Ja minä toivon, että moni siitä saatettaisiin

20. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

vakavaan murheenpitoon sielunsa pelastuksesta ja rientämään Jeesuksen tykö, jonka veressä ja kuolemassa kaikki armo ja autuus on meille valmistettu.